

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem v Olomouci, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem v Brně, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 10. 8. 2011, č. j. MMB/0301330/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 712 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 5. 2011 vydal Úřad městské části Brno – střed (dále též „správce poplatku“) platební výměr pod č.j. 110037497/VANJ/VHA/001. Tímto platebním výměrem chtěl správce poplatku vyměřit žalobci za technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí na území městské části místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), a to za období 1. 1. 2011 - 31. 3. 2011, ve výši 698 391 Kč. Jelikož dne 18. 4. 2011 žalobce z této částky uhradil 649 340 Kč, stanovil mu správce poplatku výrokem předmětného platebního výměru jen „zbývající částku k úhradě: 49 051 Kč“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil platební výměr tak, že „1. tabulka, kterou jsou specifikována jednotlivá zpoplatněná zařízení, a která je nedílnou součástí platebního výměru, se nahrazuje tabulkou, která je nedílnou přílohou tohoto rozhodnutí, 2. ve výroku platebního výměru se částka 49 051 Kč nahrazuje částkou 6 852 Kč“. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl.

[4] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že Ministerstvo financí povoluje provozování jiných technických herních zařízení na základě § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Ačkoli zde ministerstvo povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, současně povoluje její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. Podstatné přitom není, zda je umístění těchto zařízení „povolováno“ či „schvalováno“, ale skutečnost, že bez rozhodnutí ministerstva nelze koncový videoloterní terminál na konkrétním místě provozovat.

[5] Koncové zařízení centrálního loterního systému jednoznačně umožňuje hru. A právě na jednotlivé koncové terminály a nikoli na hru se vztahuje zpoplatnění místním poplatkem. Není nutné zkoumat technickou stránku provozování centrálního loterního systému a vzájemnou vazbu mezi ním a koncovým zařízením, jedná se o problém právní, nikoliv technický.

[6] Na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, je třeba rozlišovat obecnou definici pojmu „výherní hrací přístroj“ dle § 2 písm. e) zákona o loteriích a definici speciální dle § 17 odst. 1 citovaného zákona.

[7] Již z textu samotného zákona o místních poplatcích je patrné, že na rozdíl od výherního hracího přístroje, který musí být provozován, aby podléhal místnímu poplatku, jiné technické herní zařízení provozováno být nemusí.

[8] Rozhodnutí správce poplatku nebylo zcela srozumitelné, jelikož se jeho závěry dostatečně neodrazily ve výroku rozhodnutí. Proto žalovaný přistoupil k jeho nápravě (nesprávná výše poplatku v důsledku duplicitního zpoplatnění zařízení, zpoplatnění šesti zařízení, u nichž povolení k provozování zrušilo MF, u některých zařízení vzat v úvahu nesprávný počet dnů jejich provozování, neurčitý výrok platebního výměru ve vztahu k zařízení, jichž se měl místní poplatek týkat).

[9] Při výpočtu poměrné výše poplatku jen za část období, se postupuje dle čl. 6 vyhlášky č. 21/2010, podle kterého je základem pro výpočet poplatku počet kalendářních dní v roce. Použití ustanovení § 89 daňového řádu neslouží k řešení sporů o výklad právních předpisů mezi poplatníkem a správcem daně. V rámci odvolacího řízení nebyly prováděny žádné důkazy, tudíž ani postup dle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „daňový řád“), nebyl na místě.

[10] Brojil-li pak žalobce proti vyhlášce č. 21/2010, neuvedl, jakým konkrétním způsobem se její tvrzená nesrozumitelnost v daném případě odrazila v jeho právech.

[11] Žalovaný následně ve věci vydal dne 15. 8. 2011 rozhodnutí o zřejmé nesprávnosti č. j. MMB/0307061/2011, kdy opět nahradil tabulku, kterou jsou specifikována jednotlivá zpoplatněná zařízení, dále nahradil částku 6 852 Kč částkou 7 016 Kč a nahradil některá slova v tabulce uvedená na stranách 5 – 8, týkající se počtu dnů, když je o jeden den navýšil. Uvedené rozhodnutí o zřejmé nesprávnosti následně k odvolání žalobce zrušil (a další řízení zastavil) Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 16. 12. 2011, č. j. JMK 135816/2011, jenž nabylo právní moci dne 23. 12. 2011, s odůvodněním, že původní rozhodnutí žalovaného nemohlo být opraveno dle § 104 daňového řádu, neboť vydáním rozhodnutí o zřejmé nesprávnosti došlo k přehodnocení již provedeného právního posouzení věci a na jeho základě pak k zásahu do věcného obsahu rozhodnutí, když bylo vyměřeno za delší období a tím byla nově vyměřena i vyšší částka poplatku. Věcná pochybení mohou být opravena jen opravnými a dozorčími prostředky, v tomto případě pak, jde-li o chybné právní posouzení, v přezkumném řízení. Dle § 104 daňového řádu je možno opravit zřejmé chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí (písařské omyly, chyby v součtech, překlepy apod.). S odkazem na uvedené ustanovení však nelze měnit obsah původního rozhodnutí (viz. nálezn Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 237/02), již provedená skutková zjištění a jejich právní hodnocení (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 42/2007-142). Rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností je administrativním nástrojem správce poplatku k úpravě výroku opravovaného rozhodnutí, aniž by tato změna měla vliv na obsah výroku. Po uvedeném rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje již žalovaný nečinil žádné právní úkony v posuzované věci.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[12] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona o loteriích a § 89, § 102, § 114 odst. 2, 3, § 116 odst. 2 a § 148 daňového řádu.

[13] Napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož bylo vydáno na základě nicotného rozhodnutí správce poplatku o odvolání proti platebnímu výměru, který je rovněž nicotný.

[14] Žalobce předně namítl, že za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[15] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[16] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[17] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[18] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[19] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek

nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[20] Žalobce v další části žaloby rozebral náleze Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010, který rozlišil dvě definice pojmu „výherní hrací přístroj“ dle zákona o loteriích. Podle žalobce byl předmětný náleze založen na zcela odlišném skutkovém a právním stavu, a tudíž nebyl pro danou věc použitelný. Zpětné zpoplatnění zařízení odlišných od výherních hracích přístrojů nebylo úmyslem zákonodárce. V souladu se zásadou ochrany již jednou nabytých práv nelze zpětně zpoplatnit zařízení žalobce.

[21] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality, zákazu zneužití pravomoci a volného hodnocení důkazů.

[22] Platebním výměrem vyměřil správce poplatku místní poplatek ve výši 698 391 Kč, přitom zohlednil, že bylo dne 18. 4. 2011 uhrazeno 649 340 Kč, a že tedy zbývající částka činila 49 051 Kč. Žalovaný pak k odvolání žalobce změnil rozhodnutí pouze tak, že částku 49 051 Kč nahradil pouze částkou 6 852 Kč a posléze vydaným opravným rozhodnutím částkou 7 016 Kč. Výše celkové poplatkové povinnosti ani uhrazené částky se tak nijak nezměnila a výpočet dlužné částky tak byl zcela nelogický a rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu nesrozumitelné. Činila-li podle žalovaného celková částka místního poplatku za předmětné období 656 192 Kč, jak to uvedl v odůvodnění, pak bylo třeba tuto skutečnost opravit i v samotném výroku platebního výměru. Místo toho tam byla ponechána nesprávná původní částka. Rozhodnutí správce poplatku tak bylo nevykonatelné, jelikož z něj nevyplývala výše poplatkové povinnosti. Správce poplatku ani nespecifikoval zpoplatňovaná zařízení, a je-li možné zpoplatnit každé koncové zařízení, pak měl být u každého z nich specifikován způsob výpočtu poplatku, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné. V důsledku této absence trpí platební výměr nicotností.

[23] Platební výměr postrádal řádné odůvodnění, byl nesrozumitelný, nejasný a celkově rozporný, a to mimo jiné v důsledku procesního pochybení správce poplatku. Takové nepřezkoumatelné rozhodnutí mělo být žalovaným zrušeno.

[24] Jelikož vznikly pochybnosti o výši poplatku, měl správce poplatku žalobce vyzvat k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu.

[25] Vůči adresátům vyhlášky č. 21/2010 není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje či jiného technického hracího zařízení

nebo na povolení Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit. Žalovaný přesto zpoplatnil některá zařízení, která nejsou skutečně provozována.

[26] Pokud byly v rámci odvolacího řízení prováděny nějaké důkazy, měl žalovaný postupovat dle § 115 odst. 2 daňového řádu a seznámit žalobce s výsledky dokazování, což žalovaný neučinil, přestože žalobce vyzýval k doplnění podkladů.

[27] Vyhláška č. 21/2010, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení.

[28] Žalobce dále zpochybnil závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 jednak ohledně samotného vymezení pojmu jiného technického herního zařízení, jednak z hlediska toho, zda předmětem poplatku je zařízení povolené či provozované. Také poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je dle žalobce zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoliv zařízení.

[29] Žalobce rovněž obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepkem.

[30] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[31] Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve poukázal, že napadené rozhodnutí bylo opraveno rozhodnutím žalovaného o opravě zřejmé nesprávnosti ze dne 15. 8. 2011, č. j. MMB/0307061/2011, kterým byla provedena oprava v počtu dnů, po které zařízení podléhala místnímu poplatku (ta co nepodléhala po celé období), dala oprava tabulky a dále v návaznosti na to byla opravena i výše poplatku. Novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají. Žalobce nezohlednil § 50 odst. 3 ve vazbě na § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je dle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherní hrací přístroj, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné,

kteřé samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio pro libertate*.

[32] Dále pak poukázal na nálezh Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něhož lze koncová zařízení centrálního loterního systému pro všechny případy, s výjimkou povolovacího režimu, považovat za výherní hrací přístroje ve smyslu § 2 písm. e) zákona o loteriích. Z toho plyne, že diskuze o charakteru koncových zařízení je nadále bezpředmětná. Tato zařízení totiž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od zavedení tohoto poplatku zákonem č. 305/1997 Sb. od 1. 1. 1998. Fakticky byl tento typ zařízení povolován až od roku 2007. Obce k vybírání tohoto místního poplatku nepřistupovaly jen na základě nesprávně zužujícího výkladu Ministerstva financí. Tato zařízení tedy místnímu poplatku podléhala vždy, sporné je pouze to, zda po dobu jejich provozování nebo za celou dobu, po kterou jsou povolena. Kompetence Ministerstva financí k vydávání příslušných povolení je dána v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Poplatek byl vyměřen za 1. čtvrtletí roku 2011, tudíž nebylo žalovanému zřejmé, co má žalobce na mysli námitkou „zpětného zpoplatnění“.

[33] Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce o nemožnosti vybírat místní poplatek za jiné technické herní zařízení, a proto je přesvědčen, že nedošlo k porušení zásady legality. Z nesprávného výkladu zákona podávaného žalobcem nelze usuzovat na porušení zákona správcem poplatku ani žalovaným nebo na jejich zneužití pravomoci. Brojil-li pak žalobce proti vyhlášce č. 21/2010, neuvedl, jakým konkrétním způsobem se její tvrzená nesrozumitelnost v daném případě odrazila v jeho právech. Již ze samotného názvu poplatku vyplývá, že na rozdíl od výherních hracích přístrojů, nemusí být jiné technické zařízení v provozu, aby za ně mohl být vybírán místní poplatek.

[34] Při výpočtu poměrné výše poplatku jen za část období, se postupuje dle čl. 6 vyhlášky č. 21/2010, podle kterého je základem pro výpočet poplatku počet kalendářních dní v roce. V rámci odvolacího řízení nebyly prováděny žádné důkazy, tudíž ani postup dle § 115 odst. 2 daňového řádu nebyl na místě. V napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Zpoplatňovaná zařízení byla v rozhodnutí (tabulce) specifikována, rovněž způsob výpočtu byl popsán. Správce poplatku v odůvodnění platebního výměru uvedl, že vycházel z ohlášení poplatníka a objasnil, proč vyměřil místní poplatek za všechna povolená zařízení. Jeho závěry jsou zřejmé z výroku platebního výměru, zejména z tabulky, která je nedílnou součástí rozhodnutí. Z hlediska účelu platebního výměru považoval žalovaný jeho odůvodnění a hodnocení důkazů za dostatečné. Důvod k postupu správce poplatku dle § 89 daňového řádu nebyl v této věci shledán důvodným.

[35] K vytýkané nesrozumitelnosti žalovaný uvedl, že výpočet místního poplatku, včetně odpočtu uhrazené částky, byl proveden v tabulce, která tvoří nedílnou součást rozhodnutí. V platebním výměru, resp. v opravném rozhodnutí, je pak uvedena ve výroku pouze částka 7 016 Kč. Rozhodnutí je tak jednoznačně srozumitelné.

[36] Metodické stanovisko MF nemělo přímý vliv na obsah napadeného rozhodnutí.

[37] Proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dle žalovaného dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku jiné technické herní zařízení.

[38] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[39] Žalovaný současně navrhl spojení předmětné věci s žalobami vedenými zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 59/2011 a 29 Af 60/2011. Soud však, vzhledem ke skutkovým a procesním odlišnostem, naplnění podmínek pro spojení věcí dle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) neshledal.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[40] Žalobce v replice své stanovisko, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Ministerstvo však při povolování loterie nebo jiné podobné hry její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení nepovoluje. Činí tak pod schvalovacím výrokem. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Žalovaný nemohl změnit nicotné rozhodnutí. Skutečnost, že vyhláška č. 21/2010 nebyla ze strany Ministerstva vnitra zpochybněna, automaticky neznamená, že je správná. Její nesrozumitelnost a rozpornost měla za následek, že byl poplatek vyměřen za zařízení, která nejsou provozována.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[41] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[42] Předně bylo třeba vyjasnit, v jakém znění bude soud napadené rozhodnutí přezkoumávat. Rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti ze dne 15. 8. 2011, č. j. MMB/0307061/2011, bylo zrušeno Krajským úřadem Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 16. 12. 2011, č. j. JMK 135816/2011, sp. zn. S – JMK 135816/2011 OSP, tudíž k němu zdejší soud nepřihlížel. Důvody odklizení opravného rozhodnutí byly specifikovány v odstavci 11 tohoto rozsudku s nimž se soud ztotožnil.

[43] Soud musel přisvědčit žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti platebního výměru správce poplatku, kterou nenapravit ani žalovaný napadeným rozhodnutím. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku místní poplatek ve výši 698 391 Kč, přitom zohlednil, že bylo dne 18. 4. 2011 uhrazeno 649 340 Kč, a že tedy zbývající částka činila 49 051 Kč. Žalovaný pak k odvolání žalobce změnil rozhodnutí pouze tak, že částku 49 051 Kč nahradil

pouze částkou 6 852 Kč a posléze vydaným opravným rozhodnutím částkou 7 016 Kč. Výrokem rozhodnutí tak nebyla vůbec stanovena žalobci celková poplatková povinnost ve správné výši za předmětné období, čili nebylo skutečně uvedeno a na jisto postaveno, kolik předmětný poplatek za příslušné poplatkové období vlastně činí, tedy jak velkou má žalobce poplatkovou povinnost. Žalovaný tuto vadu jakkoliv nenapravit, spíše naopak, a i jeho rozhodnutí je nesrozumitelné stran výroku a výše poplatkové povinnosti. Úkonem žalovaného se výše celkové poplatkové povinnosti ani uhrazené částky nezměnila a nový výpočet dlužné částky tak byl zcela nelogický a rozporný, a tedy rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu nesrozumitelné. Činila-li podle žalovaného celková částka místního poplatku za předmětné období výši 656 192 Kč, jak to uvedl v odůvodnění, pak bylo třeba tuto skutečnost opravit i v samotném výroku platebního výměru. Místo toho tam byla ponechána nesprávná původní částka. Rozhodnutí správce poplatku bylo i nevykonatelné, jelikož z něj nevyplývala výše poplatkové povinnosti. Jeho rozhodnutí nestanovilo celkovou poplatkovou povinnost žalobce, místo toho mu určilo, že má doplatit 49 051 Kč. Tuto situaci nenapravit ani žalovaný v odvolacím rozhodnutí, jeho výrok nebyl v souladu se zákonnými ani skutkovými okolnostmi, a tedy ani tím, jaká byla skutečná poplatková povinnost žalobce. O tom, že žalobce již část poplatku uhradil, a že mu ke splnění celkové povinnosti chybělo jen doplacení určité částky, mohl žalovaný informovat až v odůvodnění rozhodnutí.

[44] Výrok rozhodnutí správce poplatku i žalovaného, který vady prvostupňového rozhodnutí nenapravit, nýbrž v nich pokračoval, soud shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud zrušil rozhodnutí žalovaného.

[45] Co se týče výpočtu poplatku za zařízení povolené jen po část zpoplatněného období, soud se ztotožnil s názorem žalovaného. Článek 6 ve větě druhé a třetí vyhlášky č. 21/2010 jasně stanovuje pravidla pro tento výpočet. Základem pro výpočet je počet kalendářních dní v příslušném roce. V roce 2011 bylo 365 dní a sazba poplatku byla 5.000 Kč za 3 měsíce (tzn. 20.000 Kč za 12 měsíců). Tím pádem denní sazba činila 20000/365. Tato sazba je neměnná bez ohledu na to, ve kterém čtvrtletí bylo zařízení zpoplatněno.

[46] Pokud jde o další žalobní body uplatněné vůči náležitostem rozhodnutí správce poplatku, soud je neshledal důvodnými. Správní orgány vyměřily místní poplatek v souladu s právními předpisy, a nemohly tak pouze tímto vyměřením porušit zásadu legality či zneužití pravomoci. Tím spíše pak nelze dospět ani k závěru o nicotnosti jejich rozhodnutí z důvodu nedostatku právního podkladu.

[47] Soud přezkoumal rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. i v mezích ostatních žalobních bodů, nicméně tyto neshledal důvodnými.

[48] Jádrem sporu v souzené věci představoval především výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Podle žalobce takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť chybí kompetence Ministerstva financí jiné technické herní zařízení povolit. Dále dle žalobce jím provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nespádají pod pojem „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

[49] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeného v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (jehož součástí jsou koncové interaktivní videoloterní terminály). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[50] Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

[51] Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV*

(interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“

[52] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně o loteriích definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[53] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[54] Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[55] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[56] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na

jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována.

[57] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]“

[58] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[59] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby

nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[60] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[61] V této souvislosti je nutno označit za nedůvodný obsáhlý žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[62] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nálezn Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[63] Žalobce dále poukazoval na neurčitost a nesrozumitelnost vyhlášky č. 21/2010, na jejímž základě bylo o poplatku rozhodnuto, a též na to, že tato vyhláška upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Uvedl, že obecně závazná vyhláška nemůže vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek chybí zákonný podklad. Vůči adresátům vyhlášky není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje či jiného technického hracího zařízení nebo na povolení Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být

splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit. Tento závěr soud nesdílí, předmětná vyhláška byla v souladu § 14 zákona o místních poplatcích vydána k regulaci výběru místních poplatků dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[64] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní souzené věci.

[65] Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích, patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v daném případě nebylo. Dle čl. 2 vyhlášky č. 21/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 4 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem, kdy nabylo právní moci povolení* jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, a zanikala dnem zániku tohoto povolení.

[66] Žalobce dále zpochybňoval závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010. Zde je však nutno uvést, že z rozhodnutí žalovaného, ani z platebního výměru není patrné, že by správní orgány z tohoto sdělení vycházely. Je tak nadbytečné činit z jeho obsahu předmět sporu. Ostatně obsah pojmu „jiné technické herní zařízení“ je předmětem tohoto rozsudku jako celku.

[67] Dále žalobce poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, který se zabývá vyměřováním správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Skutečnost, že

předmětem správního poplatku je povolená loterie či hra jako celek však nemění ničeho na závěru, že předmětem místního poplatku dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích jsou jednotlivá jiná technická herní zařízení. Současně předmětný návod nijak nerozporuje závěr, že v rámci povolování loterií a jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo v jednotlivých rozhodnutích povoluje provozování těchto her a loterií prostřednictvím konkrétních herních zařízení.

[68] Lze uzavřít, že správní orgány při vyměřování předmětného místního poplatku postupovaly v souladu s obecně závaznými předpisy, a jestliže byl takový postup rovněž v souladu s uvedenými pokyny Ministerstva financí, tím lépe pro právní jistotu žalobce.

[69] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že konkrétní zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. Jak již bylo zmíněno, zákonodárce úmyslně zvolil takový obecný pojem, pod který bude možné v budoucnu podřadit i nově vzniklá zařízení sloužící ke stejnému účelu jako „klasické“ výherní hrací přístroje. Zařízení žalobce (interaktivní videoloterní terminál) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna. Jiným výkladem nebylo možné dospět k závěru, že zařízení žalobce poplatku nepodléhá, a tedy ani nebyl v dané věci prostor postupovat v pochybnostech ve prospěch žalobce (*in dubio pro libertate*). Správce poplatku nebyl povinen v odůvodnění rozhodnutí tuto zásadu nějak podrobně rozebírat a žalovaný se s námitkou řádně vypořádal obdobně jako zdejší soud.

[70] *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních

zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

[71] Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen a nikoli provozován.

[72] Výše uvedené závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, jehož právní věta zní: „*I. Interaktivní videoloterní terminál představuje "jiné technické zařízení" ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. II. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.*“

[73] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce ohledně nedodržení zásady volného hodnocení důkazů ze strany správce poplatku. Žalobce podal ohlášení k místnímu poplatku, avšak jako poplatník nezaplatil místní poplatek včas. Proto mu správce poplatku vyměřil v souladu s § 11 zákona o místních poplatcích poplatek platebním výměrem. Jako podklad tohoto rozhodnutí sloužila ohlášení podaná poplatníkem (včetně kopií rozhodnutí Ministerstva financí), v nichž žalobce sice vyjádřil nesouhlas se zpoplatněním interaktivních videoloterních terminálů, nicméně uvedl veškeré údaje rozhodné pro stanovení výše poplatku. Jestliže nesouhlasil se zpoplatněním jím provozovaného zařízení a výkladem právních předpisů, jak jej učinil správce poplatku, měl možnost podat odvolání, což také učinil. Správce poplatku vycházel z ohlášení poplatníka a nelze mu tedy vyčítat to, že nepřihlédl ke skutečnostem, které poplatník před vydáním platebního výměru netvrdil. Správce poplatku posoudil všechny důkazy a vyhodnotil je v souladu s § 8 daňového řízení.

[74] Při stanovení skutkového stavu (tedy že na území dotčené městské části má žalobce v předmětném poplatkovém období povolen provoz jiných technických herních zařízení) správce poplatku vycházel z žalobcových ohlášení a jím poskytnutých podkladů. Současně na jeho straně nevznikly pochybnosti, nebylo třeba cokoli po stránce skutkové či právní vyjasňovat. Případný postup ve smyslu § 89 daňového řádu by byl nadbytečný.

VI. Závěr a náklady řízení

[75] Po provedeném řízení soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a to z důvodu nesrozumitelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto napadené rozhodnutí zdejší

soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především jasně stanoví výši poplatkové povinnosti za předmětné období, včetně konkrétního počtu zařízení, a to za zachování všech procesních pravidel. V případě provádění dokazování, seznámí žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy před vydáním rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti měl za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. Současně učiní veškeré použité podklady součástí spisu.

[76] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[77] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012 ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky) ve výši 3 x 2 100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu